Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

πύλες τῆς αὐλῆς τοῦ πύργου ἦτανε κλειστές. Ἀναγκάστηκα λοιπὸν νὰ πηδήσω μέσα ἀπὸ τὸν τοῖχο, τὸν ὁποῖο ἀνέβηκα μὲ πολὺ δυσκολία.

Τὸ πτῶμα τῆς γρηᾶς Μάρθας Μαγκὸκ ἦτανε ἀκόμα στὸ μέρος ποὺ εἶχε γκρεμιστεῖ τὴν προηγουμένη βραδυά. Οἱ λύκοι δὲν τὸ εἶχανε πειράξει. Ἴσως νὰ τοὺς ἐμπόδισε κι' ὁ ἴδιος ὁ Βρυκόλακας.

Στάθηκα στὴ μέση τῆς αὐλῆς κι' ἄρχισα ν' ἀφουγκράζομαι. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε. Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατοῦσε...

Συγκέντρωσα τότε ὅλες μου τὶς δυνάμεις καὶ φώναξα, ὅσο μποροῦσα δυνατά:

—Δημήτρη!... Δημήτρη!...

Καμμὰ ἀπάντησι.

Ἡ φωνή μου ἀντήχησε βροντερὴ μέσα στὸν πύργο καὶ στὰ γύρω βοινὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔσβυσε...

Βλέποντας ὅμως πὼς δὲν μοῦ ἀπαντάει κανένας, σκέφτηκα νὰ μπῶ στὸν πύργο καὶ νὰ ἐρευνήσω παντοῦ. Καθὼς ὅμως προχωροῦσα στὴν πόρτα, μιὰ πνιγμένη κραυγή, κάτι σὰν βογγητὸ ἔφτασε στ' αὐτιά μου.

Ἐπάγωσα!...

Νὰ ἦταν ἄραγε ὁ Δημήτρης.

Ἕνα δεύτερο βογγητὸ ἀκούστηκε. Ἐρχόταν ἀπ' τὸ μέρος τῶν σταύλων, ποὺχαμε ἀφήσει τὴν προηγούμενη μέρα τ' ἄλογά μας.

Ἡ πόρτα του ἦταν κλειστὴ καὶ δεμένη μὲ χοντρὴ ἁλυσσίδα. Αὐτὸ μοῦδωσε νὰ καταλάβω πὼς μέσα στὸ σταῦλο βρισκόταν ὁ σύντροφός μου. Ὁ Βρυκόλακας τὸν εἶχε κλείσει ἐκεῖ πρὶν πέσει στὸ λήθαργό του. Γιατί ὅμως δὲν τὸν σκότωσε;

Ὑπάρχουν ὅμως ἐκδικήσεις πιὸ φρικτὲς ἀπ' τὸ θάνατο.

Ὁ Δημήτρης βογγοῦσε καὶ μούγγριζε.... Ποιὸς μποροῦσε νὰ ξέρη τί θέαμα θὰ βλέπανε τὰ μάτια μου;

Ὡστόσο δὲν ἐδίστασα καθόλου.

—Δημήτρη, φίλε μου, εἰμ' ἐδῶ, ἔρχομαι! φώναξα κι' ἄρχισα ν' ἀγωνίζουμαι, ματώνοντας τὰ χέρια μου, γιὰ νὰ λύσω τὴ χοντρὴ ἁλυσσίδα.

Μ' εἶχε ἀκούσει ἄραγε ὁ δυστυχισμένος σύντροφός μου; Γιατί δὲν φώναζε τότε, γιατί εἶχε σωπάσει ἀποτόμως;

Ἐπὰ τέλους ἔλυσα τὴν ἁλυσσίδα, τὴν ἄφησα νὰ πέση κάτω στὶς πλάκες κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα. Τὸ θέαμα ποὺ πρόβαλε τότε στὰ μάτια μου μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σταύλου βρισκόταν ὁ Δημήτρης, δεμένος χεροπόδαρα. Τὰ δεσμά του ἦσαν τόσο σφιχτά, ὥστε τοὔκοβαν, τοῦ μάτωναν τὶς σάρκες. Ἕνα φίμωτρο ἀπὸ χοντρὸ πανὶ τοῦφραζε τὸ στόμα..

Ἀλλὰ ἦταν ὁ Δημήτρης αὐτός; Θεέ μου;... Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει ἐντελῶς μέσα σὲ μιὰ νύχτα, εἶχε γεράσει κατὰ εἴκοσι καὶ πλέον χρόνια, τὰ ροῦχα του ἦσαν κουρελλιασμένα καὶ καταματωμένα!...

Ἡ χλωμάδα του ἦταν ἐπίσης νεκρική.

Ἀλλὰ τὸ τρομερώτερο ὅλων ἦταν τὰ μάτια του. Πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες, θολά, ἀπαίσια, μὲ κύτταζαν μ' ἕνα βλέμμα ποὺ δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, Θεέ μου, νὰ τὸ περιγράψω...

Μ' ὅλη τὴν ταραχή, τὴ συγκίνησι καὶ τὴν τρομάρα ποὖνοιωθα, ἔτρεξα κοντά του καὶ τοῦλυσα τὸ φίμωτρο ἀπ' τὸ στόμα.

—Δημήτρη, τοῦ φώναξα, γονατίζοντας μὲ τὸ μαχαῖρι στὰ χέρια, γιὰ νὰ τοῦ κόψω τὰ δεσμὰ ποὺ τοὔσχιζαν τὶς σάρκες, φτωχέ μου σύντροφε, ἀδελφέ μου!...

Περίμενα ν' ἀκούσω λόγια συγκινήσεως κι' εὐγνωμοσύνης, ὅταν ἄξαφνα ἕνα οὐρλιαχτὸ μανίας ἀντήχησε στ' αὐτιά μου.

—Κακοῦργε!... Αἱμοπότη!... Δαίμονα τῆς Κολάσεως, ἦρθες πάλι μὲ τὸ μαχαῖρι νὰ κόψης καὶ νὰ φᾶς ἀπ' τὶς σάρκες μου, πεινασμένο τσακάλι;...

Ἔφριξα.

—Δημήτρη, φώναξα, δὲν μὲ γνωρίζεις;

Μὰ ὁ σύντροφός μου ἐξακολούθησε νὰ μὲ καταριέται, ἔχοντας στηριγμένο ἀπάνω μου τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο βλέμμα του καὶ βγάζοντας ἀφροὺς ἀπ' τὸ στόμα.

—Τρελλάθηκες!... ψιθύρισα κι' ἔκαμα τὸ σταυρό μου.

Τὰ μάτια μου βουρκώσανε. Τί μεγάλη καταστροφή; Τί συμφορὲς μέσα σὲ δυὸ μέρες!...

Κρατοῦσα πειὰ τὸ μαχαῖρι στὰ χέρια μου καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάμω. Νὰ τοῦ κόψω τὰ δεσμά; Μποροῦσε ἴσως νὰ μὲ σκοτώση παίρνοντάς με γιὰ τὸ Βρυκόλακα, μποροῦσε νὰ σκοτωθῆ κι' ὁ ἴδιος. Γι' αὐτὸ προσπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω, νὰ τὸν κάμω νὰ μ' ἀναγνωρίση, μὰ μάταια ἐπάσχιζα.

Ὁ Δημήτρης ἐξακολουθοῦσε νὰ φοβερίζη καὶ ν' ἀπειλῆ.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμω τώρα; Νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι δεμένον; Ὄχι, εἶχα τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸν ἐλευθερώσω καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν ὁδηγήσω πίσω στὴν ἐπαυλι.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ διστάσω πειά, γονάτισα πάλι πλάϊ του κι' ἔκοψα πρῶτα τὰ σχοινιὰ ποὺ τοῦ κρατοῦσαν δεμένα τὰ χέρια, λέγοντάς του μὲ γλυκειὰ φωνή:

—Εἶμ' ἐγώ, φίλε μου Δημήτρη... Δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἤρθα νὰ σὲ πάρω, νὰ γυρίσουμε στὴν ἐπαυλι. Θάρρος, φτωχέ μου φίλε, κι' ὅλα θὰ περάσουν. Θὰ μᾶς λυτρωθῆ ὁ Θεός...

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ὁ Δημήτρης δὲν συνεχόταν, δὲν ἡσύχαζε. Τώρα εἶχε ἀγριέψει περισσότερο. Καὶ μόλις κατάλαβε πὼς τὰ χέρια του ἦσαν ἐλεύθερα, ἀνασήκωσε τὸ πουκάμισό του ἀπάνω ὥς τὸ λαιμὸ καὶ μοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη:

—Κόψε, λύκε!... Κόψε νὰ φᾶς, νὰ χορτάσης, σύντροφε τῶν ἀγριμιῶν!... Χόρτασε μὲ τὶς σάρκες μου, κατάρα τοῦ Θεοῦ!...

Μόλις τὸ μάτι μου ἔπεσε πάνω στὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ δυστυχισμένου συντρόφου μου, κρύος ἱδρῶτας μ' ἔλουσε, κόπηκε ἡ ἀνάσα μου....

Ὤ, ἦταν τρομερό... ἦταν φρικῶδες!...

Ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος τοῦ στήθους του ἔλειπε ἕνα μεγάλο κομμάτι σαρκός! Κάποιος τὸ εἶχε κόψει μὲ μαχαῖρι καὶ φαινόντουσαν τὰ κόκκαλα!...

Ἦταν φρικτό, ἦταν ἀνατριχιαστικὸ αὐτὸ ποὔβλεπα. Κι' ὅπως καταλάβαινα ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Δημήτρη, τὴν ἐκδικητικὴ αὐτὴ πρᾶξι τὴν εἶχε κάμει ὁ Βρυκόλακας.

Εἶχε κόψει τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ κρέατος ἀπ' τὸ στῆθος τοῦ δυστυχισμένου συντρόφου μου καὶ τὸ εἶχε ρίξει στοὺς λύκους.

Τὸ σχέδιό του ἦταν πραγματικῶς σατανικό.

Τὸν φύλαγε δεμένο γιὰ νὰ κόβη κάθε νύχτα ἕνα κομμάτι ἀπ' τὶς σάρκες του καὶ νὰ τὸ ρίχνη στοὺς λύκους, πίνοντας αὐτὸς τὸ αἷμα του...

Ἔτσι θὰ τὸν ἐθανάτωνε σιγὰ-σιγά, ἄγρια, βασανιστικά.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμω πλέον;

Ὁ Δημήτρης ἐξακολουθοῦσε νὰ βογγάη καὶ νὰ καταριέται. Στιγμὲς-στιγμὲς ἔλεγε λόγια ποὺ μοῦ ράγιζαν τὴν καρδιά...

Μ' ὅσα δὲ κι' ἂν ἔκανα, δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν καθησυχάσω, δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν κάμω νὰ μὲ γνωρίση.

Ὡστόσο δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσω στὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος. Τοῦ χαλάρωσα λοιπὸν λιγάκι τὰ δεσμὰ τῶν ποδιῶν του κι' ἀφοῦ τοὔδεσα τὴν τρομακτικὴ πληγή του καὶ συγύρισα κάπως τὰ ροῦχα του, τὸν ἀνάγκασα, διὰ τῆς βίας σχεδόν, νὰ πιῆ λίγο κονιάκ.

Δὲν ἤθελε νὰ τὸ βάλη στὸ στόμα του καὶ φώναζε ἄγρια:

—Αἷμα!... Αἷμα!... Φτάνει πειά... Δὲν πίνω αἷμα ἐγώ... Δὲν εἶμ' ὅμοιος μ' ἐκεῖνον τὸ σκύλο...

Ὡστόσο τὸ λίγο αὐτὸ κονιὰκ τοὔκανε καλὸ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ προσπάθησε νὰ σηκωθῆ ὄρθιος. Τὸν βοήθησα καὶ σηκώθηκε. Στηρίχτηκε τότε στὸν τοῖχο, σήκωσε τὸ κεφάλι του ψηλὰ καὶ μὲ τὰ μάτια ἀπαίσια γουρλωμένα, ἄρχισε νὰ ὁσμίζεται τὸν ἀέρα σὰν κυνηγετικὸ σκυλί.

— *Κατάρα!... Ὁ θάνατος ἔρχεται!... φώναξε ὁ Δημήτρης.*

Τί τοῦ συνέβαινε ἄραγε;

Τί νὰ γινότανε μέσα στὸ θολωμένο μυαλό του;

Ἄξαφνα ἄρχισε νὰ μιλάη, σιγὰ τώρα καὶ φοβισμένα:

—Οἱ τάφοι ἄνοιξαν!... Μυρίζει σαπίλα!... Μυρίζουν τὰ χνῶτα τοῦ σκύλου... Μυρίζει αἷμα... Οἱ νεκροὶ σηκώθηκαν καὶ ζητᾶνε πίσω τὸ αἷμα ποὺ τοὺς ἔπιε... Στέγνωσαν ἡ φλέβες τους, ἡ ἀρτηρίες τους ξεράθηκαν... Σκῦλε, σκῦλε μαγαρισμένε. Θὰ τὸ ξεράσης... Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήση, ἐφτὰ φορὲς διάβολε!...

Ἄξαφνα τὰ χαρακτηριστικά του συσπάστηκαν.

—Κατάρα!... Κατάρα!... Ὁ θάνατος ἔρχεται!... φώναξε ἄγρια καὶ πρὶν προφτάσω νὰ τὸν συγκρατήσω, ρίχτηκε κάτω μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρός, χτύπησε πάνω στὶς πλάκες κι' ἀπόμεινε ἀκίνητος.

Τρέμοντας ὁλόκληρος, ἔσκυψα, τὸν γύρισα ὕπτιο κι' ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ στῆθος του. Ἦταν νεκρός!...

(Ἀκολουθεῖ)